

和歌山県についての感想

BUI THI THANH XUAN

教育学部 交換留学生 ベトナム

私の大学に和歌山大学の学生が文化交流をしに来た時、初めて和歌山という場所を知った。和歌山大学の学生たちと私たちは一緒に買い物をしたり食事をしたり、楽しい時間を共に過ごした。和歌山大学の学生は、みかんという果物や、梅干しという食品、和歌山城という城について、私に紹介をしてくれた。

私は日本の国際交流の留学参加資格を得ることができ、留学先のリストの中に和歌山大学があるのをみつけた。自分がこれから経験を積むには和歌山大学が良いと思い、私は日本留学先を和歌山大学に決めた。

4月1日、私はホーチミン市のタムソンニャット国際空港から関西空港まで飛行機で来て、関西空港からバスで和歌山駅に来た。ここまで10時間ぐらいかかった。インターネットで和歌山を検索すると、和歌山は近畿地方の南部にあり、海と山が近くにあり、夏は涼しく、冬も温暖な気候とのことである。

私は和歌山に着いた当日、この場所はのどかで静かであり、のびのびした生活ができそうと思った。車の騒音もなく、朝はバルコニーから聞こえてくるカラスの鳴き声で目が覚める。

私の寮から和歌山大学まで、距離は12キロメートルである。自転車で寮から学校まで50分かかる。この長い走行距離の間に、素晴らしい風景を見ることができる。道の両側に並んでいる木の緑がずっと伸び、鳥は枝にとまって鳴いている。鳥の鳴き声を聞くと、通学時の長く辛い道のりや、熱い太陽のことを忘れさせてくれる。また、踏切をわたる時、汽笛を聞く。時々、私は橋を渡りながら、いくつかの小型ボートを見ている。私は橋の上から、学んでいる大学の校舎を見ることができる。大学は小高い山の頂上にある。山のふもとに自転車を置き、坂道を15分かけて登り、大学に着く。いつも通学に自転車を使っているが、この坂道は自転車に乗って上るのは困難である。時々、この坂道に虫を見ることがある。私は虫が嫌いなので怖いと感じる。しかし、毎日この通学を行うことで、坂を登ることが私の習慣になった。坂を登ることはスポーツで、健康と意志を鍛錬し、困ったことを直ぐには諦めない意志の強さになると思う。

和歌山大学は広くて綺麗である。学部ごとに大きな建物があり、また、プールとグラウンドもある。和歌山大学と私のベトナムでの大学とを比べると、私のベトナムでの大学は投資して設備を更新したほうがよいと思う。数日前、私は和歌山大学の附属図書館に本を借りに行った。このとき、本棚に設置された機器を見て驚いた。一つのボタンで本棚の移動ができるのだ。

日本文化入門の授業で

今までここでしか、そのような設備を見たことがない。おそらく、ベトナムの大学付属図書館にはないかもしれない。

私が心からお礼を申し上げたいのは、和歌山大学教員、ボランティア教師、「ひだかや」で働いている人である。和歌山の大学の教員は、私が日本に到着した時に会った最初の人である。私に在留カードの申請や無料で貸してくれることを教えてくれた。大学の教員は勉強だけでなく、生活の世話もしてくれる。先生は私と話し、理解していない部分を直して教えてくれる。おかげで、ここに住んでいる間、私はあまり寂しくない。週に一度、私はボランティア教師の自宅で日本語を覚えてもらう。この先生は、時々一緒に服や靴等の買い物に行ったり、一緒に食事をしたりする。「ひだかや」は、私が日本に到着した二週間後、初めて日本でアルバイトをした職場である。私が「ひだかや」でレジをした初日、私はレジ打ち自体が初めてであるので、職場の方はいろいろ気配りして私に仕事を教えてくれた。私が間違ったら、店長と同僚は私を励ましてくれた。もう一つの印象は、「ひだかや」で働いている人だけでなく、「ひだかや」にくるお客さんの印象である。ある日、お客さんは私に「どちらから来ましたか」と尋ねた。「私はベトナムから参りました」と答えたところ、お客さんは私に「ホーチミン市に行ったことがあります。ホーチミン市の景色はとても綺麗です。あなたも綺麗です」といった。私はお客さんの話を聞いてとても嬉しかった。ベトナムは小さい国であるが、ベトナムを知っている人がいるから。また、私は他のお客さんにお釣りを渡した時、お釣りを余分に支払ってしまった。その時、お客さんは私に余分なお金を返してくれた。お客さんは私にがんばってと言葉を

かけて応援してくれた。時々、「ひだかや」の店長は私に落ち着いて仕事をするよう言葉をかけてくれる。こういうことから、日本人は丁寧で、欲もなく、いつも規則を守っている人たちだと私は思う。

和歌山の街についての感想は、和歌城で見た花見であり、忘れることができない思い出となっている。侍が昔住んでいた和歌山城に、私は先生と留学生たちと一緒に桜を見に行った。初めて桜が咲いている風景を見た。桜の花は散り始めていた。曇っているせいもあり、散った桜の花びらで和歌山城を真っ白に覆っているかのようであった。私は非常に幸せを感じた。5月17日に行われた和歌祭りは美しい思い出になっている。その日、浴衣を着て道で外国人の友達と一緒に踊りに参加し、楽しかった。和歌祭りは儀式、衣服、行進など私の国のお祭りとは違う。厳かな雰囲気があり、私は日本の祭りについて深く掘りさげて調べてみたいと思っている。

私は今まで実家から遠く離れて住んだことがなかったので、日本に来た時はとても心細く、家族のことを毎日思い出していた。しかし、2ヶ月ぐらいで日本の生活にも慣れ、家族を思い出すことが少なくなった。日本で良い人と話したり、私のことを心配して世話をしてくれる人もたくさんできて、私は日本に大家族を持ったと感じる。

Cảm nhận về tỉnh Wakayama

Bùi Thị Thanh Xuân

Tôi biết đến Wakayama lần đầu tiên là khi được tiếp xúc với các bạn sinh viên Nhật Bản của trường đại học Wakayama đến ngôi trường tôi đang học để giao lưu văn hóa. Chúng tôi đã có những khoảng thời gian rất vui vẻ cùng đi mua sắm và ăn uống. Các bạn đã chia sẻ cho tôi những điều thú vị về quê hương của các bạn, về lâu đài Wakayama, về món ăn Umeboshi, hay đặc sản cam Citrus unshiu.

Mãi cho đến khi có cơ hội tham gia chương trình du học trao đổi tại Nhật Bản, nhìn thấy tên trường đại học Wakayama trong danh sách những điểm đến, tôi đã nghĩ đây là cơ hội tuyệt vời cho bản thân mình được trải nghiệm những điều “tai nghe” nhưng “mắt chưa thấy” đó.

Ngày 1 tháng 4, tôi đi máy bay từ sân bay Tân Sơn Nhất đến sân bay Kansai, sau đó tôi đón xe buýt đến nhà ga Wakayama mất 10 tiếng đồng hồ. Qua các tài liệu trên mạng, Wakayama thuộc vùng Kinki, miền nam Nhật Bản. Nơi đây về mặt địa lý có nhiều đồi núi, gần biển, có khí hậu tương đối mát mẻ.

Cảm nhận của tôi sau những ngày đầu ở đây là mọi thứ thanh bình quá, không ồn ào, không vội vã. Có những sớm tôi thức dậy không phải vì tiếng xe ồn ào mà vì tiếng quạt mát lạnh lớt ngoài ban công.

Từ ký túc xá đến trường khoảng cách là 12km. Mỗi ngày tôi đến trường bằng xe đạp. Với khoảng cách này, tôi mất 50 phút mới có thể đến đây. Một chặng đường dài đó, nó đã cho tôi thấy một bức tranh thật lãng mạn. Những hàng cây xanh ở hai bên đường thẳng tắp, tiếng chim hót trên những tán cây. Tôi được nghe những bản nhạc du dương của những chú chim, giúp tôi quên đi cái nắng oi bức, sự mệt mỏi khi tôi đang chạy xe trên đường. Không chỉ thế, tôi còn được nghe tiếng còi vang lên, mỗi khi có xe điện đi qua. Tiếng còi mỗi sáng báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Một con sông xanh biếc, thảnh thơi có vài chiếc thuyền nhỏ đi ngang qua cầu là hình ảnh mỗi ngày tôi thường bắt gặp. Từ trên cây cầu, tôi có thể nhìn thấy ngôi trường tôi đang học. Nó nằm cao chót vót trên một dãy núi. Để đến được trường, tôi phải dừng xe, và đi bộ leo dốc khoảng 10 phút. Đối với tôi, một sinh viên đã quen với việc dùng phương tiện đi lại, khi leo lên dốc quá là khó khăn. Thêm vào đó, thảnh thơi có vài con sâu nhỏ đang dấy giữa thật đáng sợ. Nhưng mỗi ngày, tôi đều làm như thể đã trở thành thói quen. Việc leo dốc nó vừa là một môn thể dục, môn đạo đức để rèn luyện sức khỏe và ý chí. Nhờ vậy, nó cho tôi có một sức mạnh không được lùi bước trước mọi khó khăn.

Trường đại học Wakayama rất rộng, mỗi một khoa là một tòa nhà lớn. Ngoài ra, còn có sân bóng đá, hồ bơi. Khi so sánh với trường đại học sư phạm, tôi nghĩ trường đại học sư phạm cần phải thay đổi và đầu tư trang thiết bị rất nhiều. Cách đây vài ngày, tôi vào thư viện của trường để mượn sách. Tôi thật ngạc nhiên với những trang thiết bị được lắp đặt trên kệ sách. Tôi có thể

điều chỉnh từng kệ sách chỉ một nút bấm. Điều này đối với tôi chỉ có thể nhìn thấy ở đây. Có lẽ, những thư viện của trường đại học ở Việt Nam không có.

Một yếu tố rất quan trọng đã làm rung động trái tim tôi đó là giáo viên trường đại học Wakayama, giáo viên tình nguyện, và những người làm việc trong siêu thị Hidakaya. Giáo viên trường đại học Wakayama là người đầu tiên tôi gặp khi vừa đến Nhật. Sự nhiệt tình, quan tâm, hướng dẫn tôi từng chút một, từ việc làm thẻ lưu trú đến việc cho tôi mượn rất nhiều đồ mà không tính phí. Giáo viên không chỉ là người nâng đỡ tôi trong cuộc sống, trong việc học cũng thế. Giáo viên nhiệt tình giảng dạy những phần tôi chưa hiểu, còn trò chuyện với tôi. Nhờ vào đó, tôi không còn cảm giác cô đơn khi sống ở đây. Sau những giờ học trên lớp, một tuần một lần tôi được giáo viên tình nguyện dạy tiếng Nhật ở nhà. Giáo viên còn chở tôi đi mua quần áo, giày dép và ăn uống. Hai tuần sau khi tôi đến Nhật, tôi đã có việc làm. Tôi làm thu ngân trong siêu thị Hidakaya. Ngày đầu, cũng là lần đầu tiên tôi làm công việc này, những người làm việc ở đây ân cần, từ tốn dạy tôi từng chút một. Khi tôi làm sai, tôi được giám đốc và mọi người động viên từ phía sau. Một hình ảnh tôi luôn cảm thấy ấn tượng không chỉ những người trong siêu thị. Một ngày nọ, tôi đang tính tiền, có một vị khách hỏi tôi ở đâu? " tôi ở Việt Nam ". Ông ấy nói: " tôi đã từng đến Việt Nam, đất nước của bạn đẹp lắm và bạn cũng thế ". Tôi rất vui, vì đã có người biết đến đất nước nhỏ bé này. Một vị khách nọ, khi tôi trả tiền thối dư quá nhiều, họ liền trả lại tiền dư cho tôi. Họ còn động viên tôi. Khi tôi đang làm việc, giám đốc thỉnh thoảng đi ngang qua chỗ tôi, " cố lên, bình tĩnh mà tính tiền". Đối với tôi, người Nhật thật thà, lịch sự, không tham lam, luôn luôn tuân thủ những quy tắc.

Những cảm tưởng về nơi này, đối với tôi không thể không kể đến ngày ngắm hoa anh đào ở thành Wakayama, nơi này ngày xưa Samurai đã từng sống ở đây. Tôi cùng giáo viên và các bạn du học sinh đến để ngắm hoa. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy hoa anh đào. Những cánh hoa rơi cộng với tiết trời âm u. Khi hoa rơi xuống giống như những bông tuyết phủ trắng cả thành. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Một kỷ niệm đẹp không thể nào tôi quên được đó là ngày lễ Wakamatsuri 17 tháng 5. Ngày này, tôi được mặc áo yukata, nhảy múa cùng mọi người ở ngoài đường thật là vui. Lễ hội ở đây khác hẳn so với lễ hội của đất nước tôi. Từ nghi thức, trang phục, đến việc diễu hành. Không khí sôi động của buổi lễ đã khiến tôi tò mò, tôi muốn tìm hiểu sâu hơn những lễ hội của Nhật Bản.

Khi một cô gái chưa bao giờ ở cách xa gia đình như tôi đã dần quen với nếp sống mới ở Wakayama, hai tháng trôi qua thật nhanh. Nỗi nhớ gia đình trong những tuần đầu đến Nhật đã phai dần, thay vào đó những con người dễ mến ở vùng đất này đã tạo cho tôi cảm giác như một gia đình lớn.